

Դանիելի Գիրքը - Թիվ քսանութ

Պարիսպներ

Jeff Pippenger

2023-12-23

Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է Ադվենտիզմի սկիզբը, Միացյալ Նահանգների սկիզբը, բողոքական եղջյուրի սկիզբը և հանրապետական եղջյուրի սկիզբը: Բաղշասարը ներկայացնում է այս բոլոր գծերի վախճանը:

Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի պատմությունը՝ 1798 թվականից մինչև 1844 թվականը և Աստծո քննչական դատաստանի սկիզբը: Նրա վկայությունը զուգահեռ է Դանիելի գրքի առաջին գլխին: Բաղշասարը ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի լուրի պատմությունը՝ 1989 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը և Աստծո գործադիր դատաստանի սկիզբը: Նրա վկայությունը զուգահեռ է Դանիելի գրքի առաջինից մինչև երրորդ գլուխներին:

Նաբուգոդոնոսորը նշանավորում է Իսրայելի հյուսիսային թագավորության վրա եկած «յոթ ժամանակների» ավարտը 1798 թվականին, երբ նրա թագավորությունը վերականգնվեց նրան՝ գազանի սրտով ապրելուց հետո: Նրա վկայությունը շարունակվում է մինչև քննիչ դատաստանի բացումը՝ Հուդայի հարավային թագավորության վրա եկած «յոթ ժամանակների» վերջում՝ 1844 թվականին: Նրա վկայության մեջ «ժամ» բառը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի դատաստանի ժամի լուրը, և ապա կրկին ներկայացնում է այդ լուրի գալուստը: Նրա վկայության մեջ «ժամը» նշանավորում է թե՛ 1798 թվականը, թե՛ 1844 թվականը, որոնք համապատասխանաբար ներկայացնում են առաջին բարկության և վերջին բարկության ավարտը:

Բաղշասարի վախճանը նշանավորվում է այն խորհրդավոր գրությամբ, որը համարժեք է երկու հազար հինգ հարյուր քսանին: «Յոթ ժամանակները», լինեն դրանք ներկայացված որպես «ժամ», «ցրում» կամ «երկու հազար հինգ հարյուր քսան», դատաստանի խորհրդանիշ են: Նեբրովթի դատաստանը «ցրում» էր, Նաբուգոդոնոսորի դատաստանը՝ «յոթ ժամանակ», իսկ Բաղշասարինը՝ երկու հազար հինգ հարյուր քսան: Երբ Նաբուգոդոնոսորը դատեց երեք արժանավորներին, նա հրամայեց հնոցը տաքացնել սովորականից «յոթ անգամ» ավելի:

«Յոթ ժամանակների» դատաստանը նշանավորվում է առաջին լուրի գալստյամբ և երրորդ լուրի գալստյամբ: 1863 թվականին միլլերական ադվենտիզմի վախճանը սկսվում է «յոթ ժամանակների» վարդապետության մերժմամբ, և հարյուր քսանվեց տարի անց՝ 1989 թվականին, հասավ երրորդ հրեշտակի պատմության «վերջի ժամանակը»: Հարյուր քսանվեցը «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշ է. ուստի առաջին հրեշտակի շարժման վախճանից՝ 1863 թվականին, մինչև երրորդ հրեշտակի շարժման սկզբնավորումը՝ 1989 թվականին, այդ երկուսը իրար են կապվում «յոթ ժամանակներով»՝ խորհրդանշական հարյուր քսանվեցի միջոցով:

Սակայն Դանիելի հինգերորդ գլխում Բաղասարի անկման վկայությունը սովորեցնում է, որ ոչ ոք չի կարող տեսնել «յոթ ժամանակների» դատաստանը, թեև այն գրված է «պատի» վրա: Հանրապետական եղջյուրի համար դատաստանը գրված է Թոմաս Ջեֆերսոնի՝ «եկեղեցու և պետության բաժանման պատի» վրա, որը վերցվում է Դանիելի հինգերորդ գլխում: Իսկ ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի համար դատաստանը գրված է երկու սուրբ տախտակների վրա, որոնք կախված են «պատի» վրա, որպեսզի այն կարդացողները վազեն: Սակայն Լաոդիկեայի կուրության մեջ այդ խոսքերը անզանազանելի են: Երկու դեպքում էլ դատաստանի խոսքերը ներկայացնում են, որ թե՛ ճշմարիտ բողոքական, թե՛ Հանրապետական եղջյուրները կշռված են կշեռքի մեջ և գտնվել են պակասավոր: Բաղասարի պատմությունը պատգամ ունի Հանրապետական եղջյուրի համար, որը ներկայացնում է աշխարհի ազգերը:

«Նաբուգոդոնոսորի և Բաղթասարի պատմության մեջ Աստված խոսում է մերօրյա ազգերին»: Signs of the Times, July 20, 1891.

Բաղթասարի պատմությունը նույնպես պատգամ ունի բողոքական եղջյուրի համար, որը ներկայացնում է աշխարհի մարդկանց:

«Նաբուգոդոնոսորի և Բաղթասարի պատմության մեջ Աստված խոսում է մեր օրերի մարդկանց հետ»: Bible Echo, September 17, 1894.

Բաղթասարի մեղքը ներկայացնում է երկրի գազանի երկու եղջյուրների մեղքը: Եղջյուրներից յուրաքանչյուրի մեղքը գտնվում է նրանում, որ նրանք մերժում են իրենց հիմնարար ճշմարտությունները՝ այդ ճշմարտությունների լիակատար գիտությամբ հանդերձ: Հանրապետական եղջյուրը պատասխանատու է Սահմանադրության լույսի առաջ, ինչպես նաև այն սկզբնական պատմության առաջ, երբ այդ աստվածային փաստաթուղթը ծնունդ առավ, սակայն այն ժամանակից ի վեր աստիճանաբար մերժվել է: Երբ ազգը խոսի վիշապի պես, եկեղեցու և պետության բաժանման խորհրդանշական պատը վերացված կլինի: Իսկ ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի համար այն լույսը, որ բխում է առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների պատմությունից, երբ հիմքերը դրվեցին, աստիճանաբար մերժվել է և պիտի շարունակի առավել ու առավել մերժվել, մինչև որ, ի վերջո, Աստծո օրենքի «պատը» նույնպես կմերժվի:

«Մարգարեն այստեղ նկարագրում է մի ժողովուրդ, որ ճշմարտությունից և արդարությունից համընդհանուր շեղման ժամանակ ձգտում է վերականգնել այն սկզբունքները, որոնք Աստծո թագավորության հիմքն են: Նրանք Աստծո օրենքում առաջացած խզվածքի նորոգողներն են՝ այն պարսպի, որ Նա դրել է Իր ընտրյալների շուրջը՝ նրանց պաշտպանության համար, և որի արդարության, ճշմարտության և մաքրության պատվիրաններին հնազանդվելը պիտի լինի նրանց մշտական պահպանությունը:»

«Աներկբա իմաստ ունեցող խոսքերով մարգարեն մատնանշում է այս պատնեշը՝ շինող մնացյալ ժողովրդի հատուկ գործը: «Եթե շաբաթից հեռու պահես քո ոտքը՝ Իմ սուրբ օրը քո հաճույքը կատարելուց, և շաբաթը կոչես հաճույք, Տիրոջ սուրբ օրը պատվական, և պատվեցնես Նրան՝ չգնալով քո ճանապարհներով, չփնտրելով քո

հաճույքը և չխոսելով քո խոսքերը, այն ժամանակ Տիրոջով պիտի զվարճանաս, և Ես քեզ պիտի նստեցնեմ երկրի բարձր տեղերի վրա ու պիտի կերակրեմ քեզ քո հայր Հակոբի ժառանգությամբ, որովհետև Տիրոջ բերանն է խոսել»։ Եսայիա 58:13, 14»։
Մարգարեներ և Թագավորներ, 677, 678:

Հրեշտակների կողմից Վիլյամ Միլլերին հայտնված աստվածաշնչյան մեթոդաբանությունը ներկայացնում է Աստծո մարգարեական օրենքները, և, ի տարբերություն հին Իսրայելի, նոր Իսրայելը պետք է լիներ ոչ միայն Տասը պատվիրանների օրենքի, այլև մարգարեությունների պահապանը:

«Աստված Իր եկեղեցին այս օրերում, ինչպես հին Իսրայելին, կանչել է՝ կանգնելու որպես լույս երկրի վրա: Ճշմարտության հզոր սրով, առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներով, Նա նրանց գատել է եկեղեցիներից և աշխարհից՝ Իրեն սրբազան մերձավորության մեջ բերելու համար: Նա նրանց Իր օրենքի պահապաններն է դարձրել և նրանց է վստահել մարգարեության այս ժամանակի մեծ ճշմարտությունները: Ինչպես հին Իսրայելին վստահված սուրբ պատգամները, սրանք ևս սրբազան ավանդ են, որ պետք է հաղորդվեն աշխարհին: Հայտնություն 14-ի երեք հրեշտակները ներկայացնում են այն ժողովրդին, որ ընդունում է Աստծո պատգամների լույսը և դուրս է գալիս որպես Նրա գործակալներ՝ երկրի երկարությամբ ու լայնությամբ նախագգուշացումը հնչեցնելու: Քրիստոսը հայտարարում է Իր հետևորդներին. «Դուք եք աշխարհի լույսը»: Հիսուսին ընդունող յուրաքանչյուր անձի Կավարիայի խաչը ասում է. «Ահա՛ հոգու արժեքը. «Գնացե՛ք ամբողջ աշխարհով մեկ և ավետարանը քարոզեցե՛ք ամեն արարածի»»: Ոչինչ չպետք է թույլատրվի, որ խոչընդոտի այս գործին: Դա ժամանակի համար ամենակարևոր գործն է. այն պետք է այնքան հեռահաս լինի, որքան հավիտենությունն է: Այն սերը, որ Հիսուսը դրսևորեց մարդկանց հոգիների հանդեպ՝ նրանց փրկագնման համար Իր մատուցած զոհաբերությամբ, կշարժի Իր բոլոր հետևորդներին»: Վկայություններ, հատոր 5, 455:

«Մարգարեության մեծ ճշմարտությունները», որոնք տրվել են հրեշտակների միջոցով և հաստատվել Ուիլյամ Միլլերի աշխատանքի միջոցով, «սրբազան ավանդ են, որ պետք է հաղորդվի աշխարհին»: Տասը պատվիրանների օրենքը, բնության օրենքները, առողջության օրենքները և մարգարեության ուսումնասիրության օրենքները տրվել են նույն Մեծ Օրենսդրի կողմից, և մեկ պատվիրանը մերժելը նշանակում է մերժել դրանք բոլորը: Ուիլյամ Միլլերին տրված մեթոդաբանության մերժումը սկիզբ դրեց աստիճանական ապստամբության, որը, ի վերջո, Ադվենտիզմին պիտի հասցնի յոթերորդ օրվա շաբաթի մերժմանը:

«Տերն այս վերջին օրերում վեճ ունի Իրեն դավանող ժողովրդի հետ: Այս վեճի մեջ պատասխանատու դիրքեր զբաղեցնող մարդիկ կընտրեն մի ընթացք, որն ուղիղ հակառակ կլինի Նեեմիայի բռնած ընթացքին: Նրանք ոչ միայն իրենք կարհամարհեն և կանտեսեն շաբաթը, այլև կփորձեն այն խլել ուրիշներից՝ այն թաղելով սովորության և ավանդության աղբի տակ: Եկեղեցիներում և բաց երկնքի տակ մեծ հավաքույթներում սպասավորները ժողովրդին կներկայացնեն շաբաթվա առաջին օրը պահելու անհրաժեշտությունը: Ծովում և ցամաքում աղետներ կան, և

այդ աղետները կշատանան, մի աղետը գրեթե անմիջապես կհետևի մյուսին, և խղճմտանքավոր շաբաթապահների այն փոքր խումբը կնշվի որպես նրանք, ովքեր իրենց կիրակին անտեսելու պատճառով Աստծո բարկությունն են բերում աշխարհի վրա:»

«Սատանան խթանում է այս սուտը, որպեսզի աշխարհը գերի առնի: Նրա ծրագիրն է մարդկանց հարկադրել ընդունելու մոլորությունները: Նա գործուն մասնակցություն ունի բոլոր կեղծ կրոնների տարածման մեջ և իր ջանքերում՝ մոլոր վարդապետությունները պարտադրելու համար, կանգ չի առնի ոչնչի առաջ: Կրոնական նախանձախնդրության քողի ներքո մարդիկ, նրա ոգու ազդեցության տակ, իրենց մերձավորների համար հորինել են ամենաղաժան խոշտանգումները և նրանց վրա բերել ամենասարսափելի տառապանքները: Սատանան և նրա գործակալները այժմ էլ նույն ոգին ունեն, և անցյալի պատմությունը պիտի կրկնվի մեր օրերում:»

«Կան մարդիկ, որոնք իրենց միտքն ու կամքը դրել են չարիք գործադրելու վրա. իրենց սրտերի խավար խորշերում նրանք վճռել են, թե ինչ հանցանքներ պիտի կատարեն: Այս մարդիկ ինքնախաբեության մեջ են: Նրանք մերժել են Աստծո իրավունքի մեծ կանոնը, և դրա փոխարեն կանգնեցրել են իրենց սեփական չափանիշը, և իրենց այս չափանիշի հետ համեմատելով՝ իրենց սուրբ են հռչակում: Տերը կթույլատրի նրանց բացահայտել այն, ինչ կա իրենց սրտերում, գործի դնել այն տիրոջ ոգին, որ տիրապետում է նրանց: Նա թույլ կտա նրանց ցույց տալ Բր օրենքի հանդեպ իրենց ատելությունը՝ դրա պահանջներին հավատարիմ եղողների նկատմամբ իրենց վերաբերմունքի մեջ: Նրանք կմղվեն նույն կրոնական մոլեգնության ոգով, որն առաջ էր քշում Քրիստոսին խաչած ամբոխին. եկեղեցին և պետությունը կմիավորվեն նույն ապականված ներդաշնակության մեջ:»

«Այսօրվա եկեղեցին գնացել է հին ժամանակների հրեաների հետքերով, որոնք Աստծո պատվիրանները մի կողմ էին դրել իրենց իսկ ավանդությունների համար: Նա փոխել է կարգադրությունը, խախտել հավիտենական ուխտը, և այժմ, ինչպես այն ժամանակ, դրա արդյունքն են հպարտությունը, անհավատությունը և հավատորացությունը: Նրա ճշմարիտ վիճակը ներկայացված է Մովսեսի երգից վերցված այս խոսքերով. «Նրանք ապականեցին իրենց, նրանց արատը նրա որդիների արատը չէ. նրանք ծուռ և ապականված սերունդ են: Այսպե՞ս եք հատուցում Տիրոջը, ո՞վ անմիտ և անխոհեմ ժողովուրդ. մի թե նա չէ քո Հայրը, որ քեզ գնել է. մի թե նա քեզ չի ստեղծել և հաստատել:» Review and Herald, March 18, 1884.

Աղվենտիզմի կողմից ճշմարտության վերջնական մերժումը տեղի է ունենում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ աղվենտիզմը կրկնում է հին Բսրայելի պատմությունը, երբ «նույն կրոնական մոլեգնության ոգով դրդված, որ հրահրում էր այն ամբոխին, որը խաչեց Քրիստոսին, եկեղեցին և պետությունը կմիավորվեն նույն ապականված ներդաշնակության մեջ»: Աղվենտիզմի աստիճանական ասպստամբությունը ներկայացված է Եզեկիելի ութերորդ գլխում՝ չորս սաստկացող պղծություններով, որոնք մարգարեաբար նշանավորում են աղվենտիզմի չորս

սերունդները, որ սկսվեցին 1863 թվականին: Վերջին պոծությունն այն է, երբ Երուսաղեմի առաջնորդները խոնարհվում են արևին:

Եվ նա ինձ տարավ Տիրոջ տան ներքին գավիթը, և ահա, Տիրոջ տաճարի դռան մոտ, սրահի և զոհասեղանի միջև, մոտ քսանհինգ մարդ կային՝ իրենց թիկունքները դեպի Տիրոջ տաճարը և իրենց դեմքերը դեպի արևելք, և նրանք երկրպագում էին արևին՝ դեպի արևելք: Եվ նա ասաց ինձ. «Տեսա՞ր սա, ո՞վ մարդու որդի: Մի թե սա թեթև բան է Հուդայի տան համար, որ նրանք անում են այն գարշելիքները, որ անում են այստեղ. որովհետև երկիրը լցրել են բռնությամբ և դարձյալ վերադարձել են՝ ինձ բարկացնելու. և ահա, ճյուղը դնում են իրենց քթին: Ուստի ես ևս պիտի վարվեմ բարկությամբ. իմ աչքը չի խնայի, և չեմ ողորմի. և թեև նրանք բարձր ձայնով աղաղակեն իմ ականջներին, ես նրանց չեմ լսի»: Եզեկիել 8:16–18.

Այդ ժամանակ կատարվող դատաստանը պատկերավորվում է Բելշասարի դատաստանի «ժամով»:

Բաղիսար թագավորը մեծ խնջույք արեց իր հազար իշխանների համար և գինի էր խմում այդ հազարավորների առաջ: Բաղիսարը, երբ գինին համտեսեց, հրամայեց բերել այն ոսկե և արծաթե անոթները, որ իր հայր Նաբուգոդոնոսորը վերցրել էր Երուսաղեմում եղած տաճարից, որպեսզի թագավորը, նրա իշխանները, նրա կանայք և նրա հարճերը խմեն դրանցով: Այն ժամանակ բերեցին այն ոսկե անոթները, որ վերցված էին Երուսաղեմում եղած Աստծու տան տաճարից, և թագավորը, նրա իշխանները, նրա կանայք և նրա հարճերը խմեցին դրանցով: Նրանք գինի խմեցին և գովաբանեցին ոսկու, արծաթի, պղնձի, երկաթի, փայտի և քարի աստվածներին: Նույն ժամին երևացին մարդու ձեռքի մատներ և գրեցին ճրագակալի դիմաց՝ թագավորի պալատի պատի սվաղի վրա, և թագավորը տեսավ այն ձեռքի մասը, որ գրում էր: Այն ժամանակ թագավորի դեմքը փոխվեց, և նրա մտքերը խռովեցին նրան, այնպես որ նրա մեջքի հողերը թուլացան, և նրա ծնկները զարկվում էին միմյանց: Թագավորը բարձրաձայն աղաղակեց, որ ներս բերեն աստղագուշակներին, քաղդեացիներին և գուշակներին: Եվ թագավորը խոսեց ու ասաց Բաբելոնի իմաստուններին. «Ով որ կկարդա այս գիրը և ինձ հայտնի դարձնի դրա մեկնությունը, պիտի ծիրանի հագուստ հագնի, նրա պարանոցին ոսկե շղթա պիտի լինի, և նա պիտի լինի թագավորության մեջ երրորդ իշխանը»: Այն ժամանակ ներս եկան թագավորի բոլոր իմաստունները, բայց նրանք չկարողացան կարդալ գիրը և ոչ էլ թագավորին հայտնի դարձնել դրա մեկնությունը: Այն ժամանակ Բաղիսար թագավորը խիստ խռովվեց, և նրա դեմքը փոխվեց նրա վրա, իսկ նրա իշխանները զարհուրեցին: Դանիել 5:1–9:

Այն «նույն ժամին», երբ Բաղշասարի դատաստանը հասավ, Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը զգվեցին այն հնոցը, որը սովորականից «յոթնապատիկ» ավելի էր տաքացվել:

Արդ, եթե պատրաստ էք, որ երբ լսեք փողի, սրինգի, քնարի, սամբուկի, սաղմոսարանի, դուլցիմերի և ամեն տեսակ երաժշտության ձայնը, ընկնեք ու երկրպագեք այն պատկերին, որ ես կանգնեցրել եմ՝ լավ. բայց եթե չերկրպագեք, նույն ժամին կզցվեք բորբոքված կրակե հնոցի մեջ. և ո՞վ է այն Աստվածը, որ պիտի

ազատի ձեզ իմ ձեռքից: Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեղնագով պատասխանեցին ու ասացին թագավորին. Ո՛վ Նաբուգոդոնոսոր, մենք հարկ չենք համարում քեզ պատասխան տալ այս բանի վերաբերյալ: Եթե այդպես լինի, մեր Աստվածը, որին ծառայում ենք, կարող է մեզ ազատել բոլորքոված կրակե հնոցից, և Նա կազատի մեզ քո ձեռքից, ո՛վ թագավոր: Բայց եթե ոչ, քեզ հայտնի լինի, ո՛վ թագավոր, որ մենք քո աստվածներին չենք ծառայի և չենք երկրպագի այն ոսկե պատկերին, որ դու կանգնեցրել ես: Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսորը լցվեց սաստիկ բարկությամբ, և նրա դեմքի կերպարանքը փոխվեց Սեդրաքի, Միսաքի և Աբեղնագով դեմ. ուստի խոսեց և հրամայեց հնոցը յոթնապատիկ ավելի տաքացնել, քան սովոր էր տաքացվել: Դանիել 3:15–19.

Բաղշասարի դատաստանի «Ժամը» նույն դատաստանի «Ժամն» է Շադրաքի, Միսաքի և Աբեղնագովի համար, և երկու գծերի մեջ էլ «յոթ ժամանակները» ներկայացված են որպես այդ դատաստանի խորհրդանիշը: Երեք արժանիները ներկայացնում են այն երկու վկաներին, որոնք ամպերով երկինք են բարձրանում՝ որպես դրոշ «մեծ երկրաշարժի» «Ժամին» Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, իսկ Բաղշասարը ներկայացնում է ազգային կործանման դատաստանը, որը հենց նույն «Ժամին» բերվում է երկրային գազանի վրա:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք մեր ուսումնասիրությունը Բաղշասարի դատաստանի վերաբերյալ:

«Մեր ժողովրդի մեջ բարեպաշտության ցածր չափանիշի առնչությամբ ես խորապես մտախոգված եմ հոգով: Եվ երբ ես խորհում եմ Կափառնայումի վրա բերված վայերի մասին, մտածում եմ, թե որքան ավելի ծանր պիտի լինի այն դատապարտությունը նրանց վրա, ովքեր գիտեն ճշմարտությունը, բայց չեն ընթացել ճշմարտության համաձայն, այլ՝ իրենց իսկ բոլորքած կայծերի մեջ: Գիշերային ժամերին ես դիմում եմ ժողովրդին խիստ հանդիսավոր կերպով՝ աղաչելով նրանց հարցնել իրենց իսկ խղճին. Ի՞նչ եմ ես: Քրիստոնյա՞ եմ, թե՞ ոչ: Իմ սիրտը նորոգվա՞ծ է: Աստծո փոխակերպող շնորհը կերպավորե՞լ է իմ բնավորությունը: Իմ մեղքերը զոջացվա՞ծ են: Խոստովանվա՞ծ են: Ներվա՞ծ են: Մի՞ եմ ես Քրիստոսի հետ, ինչպես Նա մի է Հոր հետ: Արդյո՞ք ես ատում եմ այն, ինչ մի ժամանակ սիրում էի: Այժմ սիրո՞ւմ եմ այն, ինչ մի ժամանակ ատում էի: Ամեն բան վնաս չե՞մ համարում Քրիստոս Հիսուսի գիտության գերազանցության համար: Զգո՞ւմ եմ արդյոք, որ ես Հիսուս Քրիստոսի կողմից գնված սեփականությունն եմ, և որ ամեն ժամ պետք է ինձ նվիրաբերեմ Նրա ծառայությանը»:

«Մենք կանգնած ենք մեծ և հանդիսավոր իրադարձությունների շեմին: Ամբողջ երկիրը պետք է լուսավորվի Տիրոջ փառքով, ինչպես ջրերը ծածկում են մեծ խորքի հունները: Մարգարեությունները կատարվում են, և փոթորկալից ժամանակներ մեր առջևում են: Հին վեճերը, որոնք, ըստ երևույթին, երկար ժամանակ լռեցված են եղել, պիտի վերստին բոլորքովեն, և նոր վեճեր պիտի ծագեն. նորը և հինը պիտի խառնվեն իրար, և այս պիտի տեղի ունենա շատ շուտով: Հրեշտակները պահում են չորս հոդմերը, որպեսզի դրանք չփչեն, մինչև որ նախորոշված զգուշացման գործը տրվի աշխարհին. բայց փոթորիկը հավաքվում է, ամպերը խտանում են՝ պատրաստ

պայթելու աշխարհի վրա, և շատերի համար դա կլինի ինչպես գողը գիշերվա մեջ:»

«Շատերը ժպտում էին և չէին ուզում հավատալ, երբ մենք նրանց ասում էինք, քսան և երեսուն տարի առաջ, որ կիրակին պիտի պարտադրվի ամբողջ աշխարհին, և օրենք պիտի սահմանվի՝ հարկադրելու նրա պահպանումը և բռնադրելու խիղճը: Մենք տեսնում ենք, որ դա կատարվում է: Այն ամենը, ինչ Աստված ասել է ապագայի մասին, անշուշտ պիտի կատարվի. ոչ մի բան չի խափանվի այն ամենից, ինչ Նա խոսել է: Բողոքականությունն այժմ իր ձեռքերը մեկնում է անդունդի վրայով՝ ձեռք սեղմելու պապականության հետ, և դաշնություն է կազմավորվում, որպեսզի չորրորդ պատվիրանի շաբաթը ոտնակոխ անելով վերացնի տեսադաշտից. և մեղքի մարդը, որ Սատանայի դրդմամբ հաստատեց կեղծ շաբաթը, այս պապականության գավակը, պիտի բարձրացվի՝ Աստծու տեղը գրավելու համար:»

«Ամբողջ երկինքն ինձ ներկայացվում է որպես իրադարձությունների ընթացքի բացահայտմանը հետևող: Մի ճգնաժամ պետք է բացահայտվի երկրի վրա Աստծո կառավարման շուրջ ընթացող մեծ և երկարատև հակամարտության մեջ: Մի բան մեծ և վճռական պետք է տեղի ունենա, և այն՝ շատ շուտով: Եթե որևէ ուշացում լինի, Աստծո բնավորությունն ու Նրա գահը վարկաբեկված կլինեն: Երկնքի զինանոցը բաց է. Աստծո ողջ տիեզերքն ու նրա սպառազինությունը պատրաստ են: Արդարադատությունը միայն մեկ խոսք ունի ասելու, և երկրի վրա կլինեն Աստծո բարկության ահեղ դրսևորումներ: Կլինեն ձայներ, որոտներ և կայծակներ, երկրաշարժեր և համընդհանուր ավերում: Երկնքի տիեզերքում յուրաքանչյուր շարժում ուղղված է աշխարհը մեծ ճգնաժամին նախապատրաստելուն:»

«Ինտենսիվությունը տիրում է երկրի ամեն մի տարրի. և որպես մի ժողովուրդ, որ ունեցել է մեծ լույս և զարմանալի գիտելիք, նրանցից շատերը ներկայացված են հինգ ննջող կույսերով՝ իրենց ճրագներով, բայց անոթների մեջ՝ առանց յուղի. սառն, անզգա, թույլ ու մարող բարեպաշտությամբ: Մինչ նոր կյանք է տարածվում և ներքնից բուսնում ու ամուր կերպով տիրում Սատանայի բոլոր գործակալություններին՝ նախապատրաստելով վերջին մեծ ընդհարմանն ու պայքարին, մի նոր լույս, կյանք և գործություն վերնից իջնում է և տիրում Աստծո այն ժողովրդին, որ մեռած չէ, ինչպես այժմ շատերն են, հանցանքների և մեղքերի մեջ: Այն մարդիկ, որոնք այժմ, իրենց առջև կատարվողի միջոցով, կտեսնեն, թե ինչ է շուտով գալու մեզ վրա, այլևս չեն ապավինի մարդկային հնարանքներին, և կզգան, որ Սուրբ Հոգին պետք է ճանաչվի, ընդունվի, ժողովրդի առջև ներկայացվի, որպեսզի նրանք ձգտեն Աստծո փառքին և գործեն ամենուր՝ կյանքի արահետներում և մայրուղիներում, իրենց մերձավորների հոգիների փրկության համար: Միակ վեմը, որ հաստատ ու անսասան է, Դարերի Վեմն է: Միայն նրանք, ովքեր կառուցում են այս Վեմի վրա, ապահով են:»

«Նրանք, ովքեր այժմ մարմնավոր խորհուրդներ ունեն, չնայած Աստծուց տրված նախազգուշացումներին՝ Նրա խոսքում և Նրա Հոգու վկայությունների միջոցով, երբեք չեն միավորվի փրկագնվածների սուրբ ընտանիքի հետ: Նրանք զգայական են, մտածողությամբ՝ ապականված, և զարշելի՝ Աստծու աչքում: Նրանք երբեք

ճշմարտությամբ չեն սրբագործվել: Նրանք աստվածային բնության մասնակիցներ չեն, երբեք չեն հաղթահարել եսը և աշխարհը՝ իր սիրություններով ու ցանկություններով հանդերձ: Այսպիսի կերպարներ կան մեր եկեղեցիների ողջ ընթացքում, և դրա հետևանքով եկեղեցիները թույլ են, հիվանդոտ և պատրաստ մեռնելու: Այժմ չպետք է տարվի անտարբեր վկայություն, այլ՝ վճռական, սուր վկայություն, որ հանդիմանի ամեն պղծություն և բարձրացնի Հիսուսին: Մենք, որպես ժողովուրդ, պետք է լինենք ակնկալության դիրքում՝ գործելով, սպասելով, հսկելով և աղոթելով»:

«Քրիստոսի երկրորդ հայտնության այս երանելի հույսը պետք է հաճախ ներկայացվի ժողովրդին՝ իր հանդիսավոր իրականություններով. մեր Տեր Հիսուսի՝ Իր փառքով շուտափույթ հայտնությանը սպասելը կհանգեցնի նրան, որ երկրային բաները դիտվեն որպես դատարկություն և ոչնչություն: Աշխարհիկ ամեն պատիվ կամ առավելություն ոչ մի արժեք չունի, որովհետև ճշմարիտ հավատացյալը աշխարհից վեր է ապրում. նրա քայլերը դեպի երկինք են առաջանում: Նա ուխտավոր է և պանդուխտ: Նրա քաղաքացիությունը վերևում է: Նա Քրիստոսի արդարության արեգակնային շողերը ժողովում է իր հոգու մեջ, որպեսզի լինի այրվող և լուսավոր ճրագ այն բարոյական խավարի մեջ, որ պատել է աշխարհը: Ինչպիսի՝ առույգ հավատ, ինչպիսի՝ կենդանի հույս, ինչպիսի՝ ջերմեռանդ սեր, ինչպիսի՝ սուրբ, Աստծուն նվիրված նախանձախնդրություն է երևում նրա մեջ, և ինչպիսի՝ վճռական տարբերություն կա նրա և աշխարհի միջև: «Արդ, հսկեցե՛ք և միշտ աղոթեցե՛ք, որպեսզի արժանի համարվեք փախչելու այս բոլոր այն բաներից, որ պիտի պատահեն, և կանգնելու մարդու Որդու առաջ»: «Արդ, հսկեցե՛ք, որովհետև չգիտեք, թե ձեր Տերը որ ժամին պիտի գա»: «Ուրեմն դուք էլ պատրաստ եղե՛ք, որովհետև այն ժամին, երբ չեք կարծում, մարդու Որդին կգա»: «Ահա, Ես գալիս եմ ինչպես գող: Երանի՛ նրան, ով հսկում է և պահում է իր զգեստները»»: Pamphlets, 38–40.